ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **A. I.,** zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2018, č. j. 2 A 8/2018 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud “), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 1. 2018, č. j. KRPA-2045-14/ČJ-2018-000022, kterým žalovaná rozhodla o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Městský soud nesdílel názor žalobce, že žalovaná nedostatečně a nesprávně zjistila skutkový stav, když dospěla k závěru, že žalobce nebude plnit omezení stanovená správním orgánem, která mohou být uložena namísto samotného zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Městský soud vyslovil souhlas se závěrem žalované, že žalobce svým dosavadním jednáním neposkytoval dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem vycestování. Taktéž se ztotožnil s domněnkou správního orgánu, že by žalobce mohl znovu zmařit výkon správního vyhoštění, a to vzhledem k předchozímu opakovanému maření rozhodnutí o správním vyhoštění.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel ve své kasační stížnosti vytkl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Konkrétně uvedl, že ve správním řízení byly porušeny § 2 odst. 3 a 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jelikož správní orgán nezjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále nepřihlédl ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřil oprávněné zájmy účastníka. Stěžovatel také namítl, že se soud ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi žalobními námitkami, resp. stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým byla vypořádána zejména otázka nutnosti zajištění za účelem správního vyhoštění. Stěžovatel také považuje za protiprávní postup soudu, který potvrdil závěry správního orgánu ohledně nemožnosti užití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území namísto zajištění za účelem správního vyhoštění. Stěžovatel poté odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 60/2006 – 46, ve kterém je vyloženo, jakým způsobem by mělo být konstruováno rozhodnutí správního soudu, a dodává, že se dle jeho uvážení soud prvního stupně tímto postupem předestřeným ve výše uvedeném rozhodnutí neřídil. Stěžovatel dále uvádí judikaturu Ústavního soudu zabývající se řádným odůvodněním rozsudků jakožto projevem práva na spravedlivý proces. Závěrem stěžovatel uvádí, že v jeho případě nebylo soudem prvního stupně vydáno řádné, přesvědčivé a přezkoumatelné rozhodnutí a taktéž nebyly vypořádány námitky ve vztahu k otázce možnosti užití mírnějších opatření. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že napadené rozhodnutí se zrušuje a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, případně aby Nejvyšší správní soud zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu, za současného přiznání nákladů stěžovateli.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Poté Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 3. 7. 2014, č. j. KRPE-14646-71/ČJ-2014-170022-SV, byl stěžovatel vyhoštěn na dobu 3 let s dobou k vycestování v délce 15 dnů; rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 7. 2014. Stěžovatel však ve stanovené době nevycestoval a mařil tak úřední rozhodnutí, pročež je veden od 24. 7. 2014 do 29. 7. 2020 v evidenci nežádoucích osob. Dne 23. 3. 2016 požádal stěžovatel o mezinárodní ochranu, řízení o jeho žádosti bylo zastaveno usnesením, které

nabylo právní moci dne 13. 7. 2017, načež byl stěžovatel povinen vycestovat z území České republiky do 30 dnů od tohoto pravomocného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel byl od 27. 9. 2017 do 27. 12. 2017 ve výkonu trestu odnětí svobody na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 39 T 124/2017. Následující den po propuštění z výkonu trestu se měl stěžovatel dostavit na místně příslušné oddělení cizinecké policie, což však neučinil a opakovaně tak pobýval na území České republiky bez platného oprávnění. Dne 2. 1. 2018 se dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, kde byl zajištěn za účelem podání vysvětlení. Správní orgán následně vydal rozhodnutí dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V řízení před správním orgánem bylo dále zjištěno, že se stěžovatel dopouštěl trestné činnosti opakovaně. Trestním příkazem ze dne 19. 10. 2015, sp. zn. 9 T 106/2015, byl Obvodním soudem pro Prahu 1 shledán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) a byl mu uložen trest odnětí svobody v délce 4 měsíců, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců, přičemž tato zkušební doba byla následně prodloužena o 12 měsíců. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2016, sp. zn. 67 To 69/2016, byl stěžovatel shledán vinným z téhož přečinu a byl mu uložen trest vyhoštění z území České republiky na 42 měsíců. Dále byl stěžovatel rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. 8 T 3/2016, shledán vinným z téhož přečinu a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 3 měsíců. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 11. 10. 2017, č. j. 39 T 124/2017, byl stěžovatel shledán vinným taktéž ze stejného přečinu a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců a vyhoštění z území České republiky na 5 roků.

[10] Při podání vysvětlení dne 2. 1. 2018 stěžovatel uvedl, že pochází z města X na Ukrajině, je svobodný a bezdětný. V České republice ani v jiném státu EU nemá člena rodiny, na vycestování má finanční prostředky. Na složení finanční záruky však již peníze nemá, ani na našem území nevlastní žádný majetek. Jeho zdravotní stav je dobrý, avšak zdravotní pojištění zde sjednané nemá. Poprvé do České republiky přicestoval asi v roce 2011 a od té doby zde i žije. Z Ukrajiny odjel, jelikož tam měl problémy a v České republice měl kamaráda, za kterým přijel a začal zde pracovat na živnostenský list. V České republice se zdržuje v Praze, kde už více než rok bydlí se svou přítelkyní v bytě, který jeho přítelkyně vlastní, nájemní smlouvu má stěžovatel uzavřenou, ale za ubytování nic nehradí. Přítelkyně pochází z Ukrajiny, avšak má již českou státní příslušnost. Stěžovatel přítelkyni poznal před 4 lety, přes 2 roky již mají vztah. Když byl stěžovatel ve výkonu trestu, přítelkyně jej pravidelně navštěvovala. Do budoucna stěžovatel plánoval společný život a svatbu s přítelkyní, v případě, že by nedostal na našem území pobyt, odjel by s ní na Ukrajinu. Stěžovatel si je vědom toho, že dne 3. 7. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění z členských států EU v délce 3 let a že měl odcestovat. Také si je vědom toho, že kvůli nesplnění této povinnosti byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3 měsíců a k soudnímu vyhoštění na 5 let z území České republiky a dále že je do 29. 7. 2020 veden v evidenci nežádoucích osob. Stěžovatel se rozhodnutím o správním vyhoštění neřídil, jelikož má na Ukrajině problémy s armádou, proto také

požádal o azyl. V souvislosti s tím taky kontaktoval právničku, která mu měla zařídit pobyt na sloučení s občanem EU, ta ho však podvedla, vzala zpět žádost o azyl a pobyt mu nezařídila. To, že je na našem území po propuštění z výkonu trestu nelegálně, stěžovatel nevěděl, domníval se, že má na dostavení se na policii 3 pracovní dny. Vyřizuje si nový cestovní pas, který by již měl být na ambasádě. Nyní si chtěl na policii zařídit výjezdní vízum a odcestovat domů. Po udělení správního vyhoštění v roce 2017 stěžovatel neodcestoval, jelikož jej právník neinformoval správně a pro výjezdní vízum se již na policii nedostavil. Stěžovatel měl v plánu vycestovat, pokud by neměl oprávnění k pobytu a dostal výjezdní vízum; je si také vědom toho, že mu byl Obvodním soudem pro Prahu 7 uložen trest odnětí svobody v trvání tří měsíců a trest vyhoštění z našeho území v délce 5 let, je si vědom toho, že na území České republiky páchal trestnou činnost. Stěžovatel uvedl, že mu ve vycestování z České republiky nic nebrání, o zajištění nechce nikoho vyrozumět. Na policii dle svých slov přišel stěžovatel dobrovolně pro výjezdní vízum, aby mohl vycestovat z našeho území, nebyl si vědom toho, že zde již pobývá nelegálně.

[11] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že se městský soud ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi žalobními námitkami, předně s žalobní námitkou ohledně nezbytnosti zajištění za účelem správního vyhoštění. Rozsudek městského splňuje základní požadavky kladené na přezkoumatelné soudní rozhodnutí.

[12] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Napadený rozsudek vyhovuje výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Městský soud se podrobně zabýval žalobními námitkami ohledně nezbytnosti zajištění za účelem správního vyhoštění a taktéž se v odůvodnění svého rozsudku vypořádal s možností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, kdy správně konstatoval, že v daném případě nelze vzhledem ke skutečnostem, které byly zjištěny ve správním řízení, od zajištění stěžovatele ustoupit.

[13] Podle § 124 odst. 1 písm. c) a zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*

[14] Podle § 123b odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o pobytu cizinců *je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování") a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat*

pokračování

za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

[15] Z uvedeného vyplývá, že k zajištění cizince lze přistoupit za kumulativního naplnění podmínek uvedených ve shora citovaném § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Jednou ze zákonných podmínek je skutečnost, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

[16] Z rozhodnutí žalované zcela jasně vyplývá, jaké důvody ji vedly v řízení o zajištění cizince přímo k rozhodnutí o zajištění stěžovatele bez využití možnosti uložení zvláštních opatření. Žalovaná k tomuto závěru dospěla především s ohledem na zkušenost s předešlým jednáním stěžovatele, přičemž vyslovila důvodnou pochybnost, zda by se stěžovatel povinnostem vyplývajícím ze zvláštních opatření podvolil a z území České republiky dobrovolně odcestoval. Žalovaná především výslovně uvedla, že byl stěžovatel opakovaně trestán za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) za maření rozhodnutí o správním vyhoštění vedené pod č. j.: KRPE-14646-71/ČJ-2014-170022-SV. Žalovaná dále argumentovala soudním vyhoštěním stěžovatele z našeho území, které mu bylo uloženo výše zmíněným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 na dobu 5 let, který stěžovatel po propuštění z výkonu trestu v období od 28. 12. 2017 do 2. 1. 2018 mařil. Pokud jde o složení finanční záruky, vycházela žalovaná znovu z podání vysvětlení stěžovatele ze dne 2. 1. 2018, kdy uvedl, že má finanční prostředky pouze na vycestování z území České republiky, na složení finanční záruky již nikoliv, taktéž nevlastní na území České republiky žádný majetek.

[17] Městský soud ve svém rozhodnutí odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, dle kterého i v případě zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není paušálně vyloučena možnost použití zvláštního opatření dle § 123b téhož zákona. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. V projednávané věci žalovaná a potažmo i městský soud závěry citovaného usnesení rozšířeného senátu respektovaly. Posouzením možnosti uložení alternativních opatření k zajištění stěžovatele se náležitě zabývaly a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnily. Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění žalované i městského soudu za dostatečná. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se názorem městského soudu, který dospěl k závěru, že kritéria pro možné uložení zvláštního opatření za účelem vycestování předestřená v usnesení rozšířeného senátu byla správním orgánem dostatečně zkoumána a že v daném případě nelze k těmto zvláštním opatřením přistoupit.

[18] Nejvyšší správní soud se taktéž vzhledem k výše uvedenému neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že správní orgán porušil § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu. Dle § 3 správního řádu má být zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V souvislosti s tím je nutné odkázat též na § 50 odst. 3 správního řádu, který s § 3 úzce souvisí. Z § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán zjistil všechny okolnosti potřebné pro náležité posouzení případu. Při svém rozhodování vycházel také z podání vysvětlení samotného stěžovatele, kterému byla ve správním řízení dána dostatečná možnost uvést skutečnosti, které považuje za důležité. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgán zjistil skutkový stav důkladně a současně přihlížel ke konkrétním okolnostem případu. To, že zjištěné skutečnosti byly vyhodnoceny v neprospěch stěžovatele, ještě neznamená, že byla porušena jedna ze základních zásad správního řízení. Námitka porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu byla v kasační stížnosti vznesena pouze obecně odkazem na znění těchto paragrafů. U žádné z těchto základních zásad správního řízení stěžovatel nespecifikoval, jakým konkrétním jednáním správních orgánů mělo dojít k jejich porušení. Kasační námitka byla tedy vymezena natolik nekonkrétně, že se jí Nejvyšší správní soud, který není oprávněn za stěžovatele cokoliv dovozovat, nemohl pro neurčitost zabývat.

[19] Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[20] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalované náklady řízení přesahující její běžnou správní činnost nevznikly; proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu